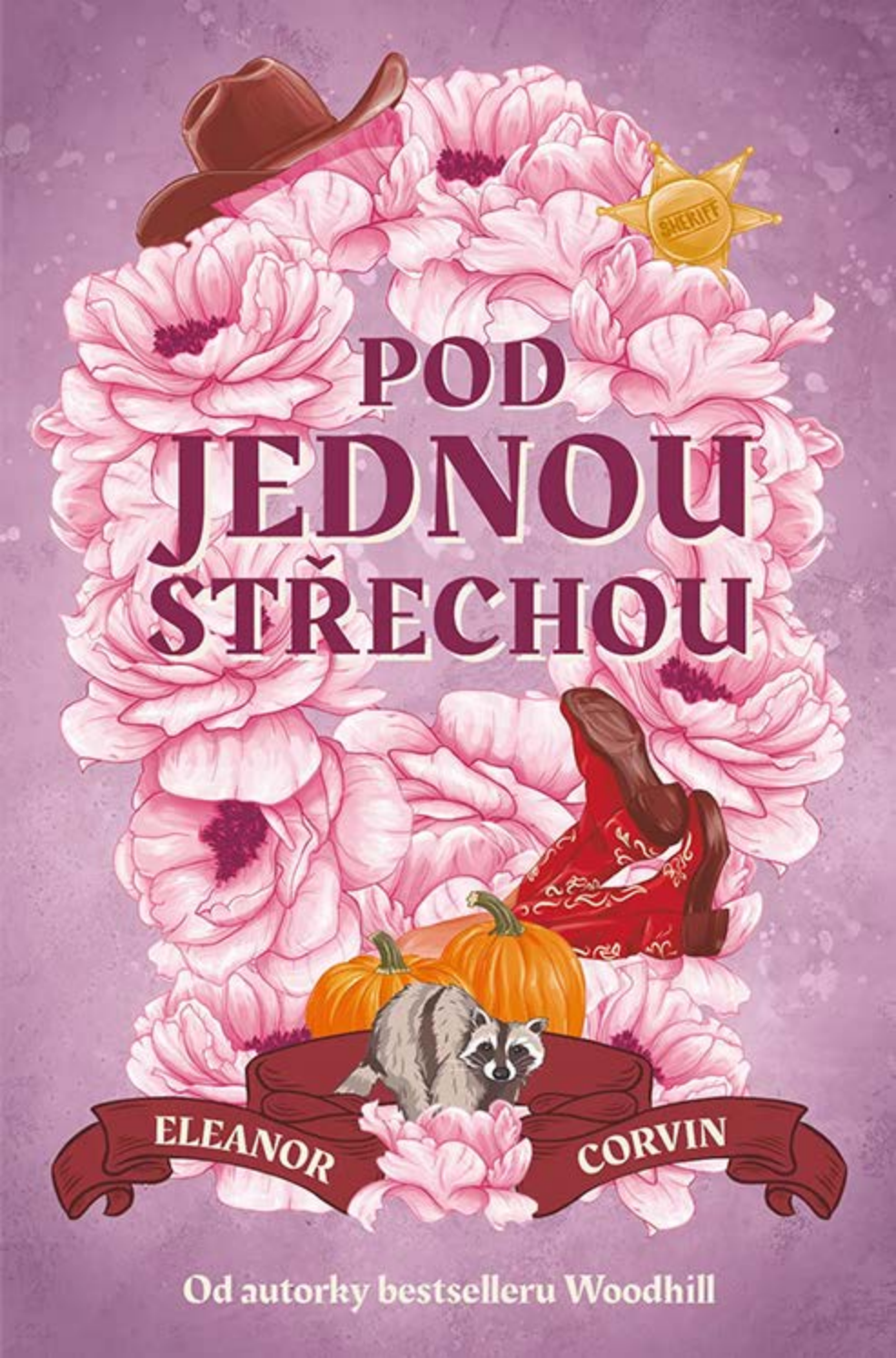

POD JEDNOU STŘECHOU

ELEANOR

CORVIN

Od autorky bestselleru Woodhill

**POD
JEDNOU
STŘECHOU**

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Eleanor Corvin, 2026

Cover © Blacklemon, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7379-4 (pdf)

ELEANOR CORVIN

POD
JEDNOU
STŘECHOU

Miluji absurditu života.

*Někdy nás na správnou cestu popostrčí úplná hloupost –
třeba rozzuřený kohout.*

Kdo by to byl řekl, že osud klove a má peří?

ABIGAIL

Byla by ze mě mizerná zlodějka. Zatímco sestupuji po schodech našeho činžovního domu, počínám si všelijak, jenom ne tiše. Funím pod tíhou tašek přehozených přes rameno a neobratně se vyhýbám krámům pohozeným přede dveřmi – včera se přistěhovali noví sousedi a zbavovali se všeho, co tady nechali předchozí nájemníci.

„Do prde...“ vyjeknu přidušeně, když zakopnu o deštník válející se uprostřed špatně osvětlené chodby. Zbytek nadávky spolknu. Zdá se mi, že můj hlas stále rezonuje ztichlým domem a proniká do jednotlivých bytů. Ta představa mě přiměje zrychlit.

Skrze tenké zdi jde všechno slyšet. Naši sousedi by mohli vykládat.

Za posledních několik měsíců na nás volali kvůli rušení nočního klidu hlídku tak často, že bych si mohla s půlkou policejního sboru ve Springfieldu tykat.

Povzdechnu si. Máma a její chlapi.

Kdyby se někdo rozhodl napsat knihu o jejím milostném životě, byla by z toho nakonec nekonečná série. Byla jsem už zvyklá, že mámini partneři jsou idioti, ale Roy... to byl příběh sám o sobě. Jejich vztah je toxický. To bez debat. Jenom pořád nevím, pro koho z nich víc.

Když se za mnou s tichým klapnutím zavřou vchodové dveře, náhlé uvědomění mi zježí chloupky na rukou.

Vážně to teď udělám.

Odjedu do Ashbournu. Sednu do auta a úplně sama se vydám do cizího města, kde nikoho neznám. Žaludek se mi z té představy nebezpečně zhoupne, ale zároveň cítím vzrušení.

Poslední tři roky jsem uvězněná ve stereotypu, který mě pomalu, ale jistě ubíjí. Jediné zpestření představuje mámino střídání chlapů, což je stejnou měrou smutné jako děsivé. Dalším výkyvem v mém poněkud nudném životě byla maturita Sabriny, mé sestry a nejlepší kamarádky. Vlastně se dá říct, že maličko byla i mou dcerou, ačkoliv to zní divně.

Ze zamyšlení mě vytrhne zvláštní vůně. Vzduch voní ranní rosou z parčíku přes ulici – chladivě a čistě. Jenže hned za ním se pláží známý, těžký závan smogu, co visí nad městem jako špatná nálada.

Křivě se pousměji. To je prostě náš Springfield. Začouzené město v Missouri, kde i rosa smrdí výfukem a každý činžák má vlastní soundtrack z hádek proudících skrze papundeklové zdi.

Necítím se tady dobře. Nedávno když jsem šla z práce a pozorovala, jak uštvaní lidé proudí po přeplněných chodnících, mi hlavou proběhla znepokojivá myšlenka: Tohle město je jako jedna velká čekárna.

A mě už nebaví čekat, až někdo vyvolá mé jméno.

Sabrině už je osmnáct a v září nastupuje na vysokou do St. Louis.

Nezáleží na tom, že mnou koluje neklid. Je mi sedmadvacet, proboha! Doted' jsem tady zůstávala kvůli sestře, aby nebyla doma sama s mámou a jejími úlety. Ale jejím přijetím na vysokou nezačíná nová životní etapa jen pro ni, ale i pro mě.

Nadneseně řečeno jsem volná.

Příjemné ticho přeruší zvonění telefonu. Zastavím a hledám ve velké kabelce mobil.

„Sakra, Brinno, málem jsem z tebe měla infarkt,“ zabručím potichu a vydám se ke svému autu.

„Taky ti přeju dobrý ráno,“ zasměje se tiše. „Tak co, už jsi na cestě? Jak to včera vůbec dopadlo?“ začne vyzvídat.

Po její otázce dlouze vydechnu. Včerejšek se nevyvíjel moc dobře. Máma měla zase hádavou náladu a Roy byl bohužel v ráži, takže se naším malým bytem nesla sprostá slova, dokud oba únavou neodpadli. Sabrina se tomu naštěstí vyhnula. Měly s kamarádkou takovou menší party a dneska pojedou do Topeky, kde s Emily stráví část prázdnin. Dneska tak nebudu jediná, kdo se vydá na cestu.

„Nijak. Usnuli v půlce hádky. Bylo to divadlo pro celou čtvrt, jako vždycky. Proto jsem se taky z bytu vykradla tak brzy ráno. Nemám náladu na druhý dějství,“ poznamenám suše a z kapsy vylovím klíčky od chevroletu cavalier, který už má své lepší roky za sebou.

„Mámu trefí, až zjistí, že jsi pryč,“ podotkne co nejhlostejněji. V jejím tónu zaslechnu smutek. I přesto, jak se máma chová, ji Sabrina zbožňuje. To je celá ona. Na všech vidí to nejlepší a má tendenci ignorovat zbytek. Nechci tím říct, že mámu nemám ráda. Ale protože jsem se o Brinnu vlastně starala jen já, z dětské bezelstné lásky jsem vystřízlivěla velmi brzy.

„Říkala jsem jí, že se v létě odstěhuju.“

„Jo, ale byl u toho Roy. To je, jako kdybys to říkala do vzduchu.“

„Však on jí to Roy zopakuje a nezapomene dodat, že už bylo načase,“ protočím oči a přejdu ke kufru. Máma má takový nepěkný zvyk, že mění názory podle toho, vedle koho stojí. Bohužel většinou stojí vedle idiota.

„Kašli na Roye, stejně už přesluhuje,“ zažertuje energicky, ačkoliv by měla být ospalá. Předpokládám tedy, že šly spát pozdě. Jak to, že je tak brzy vzhůru a plná energie?

„To je fakt. Obvykle máma s nikým dýl než rok nevydrží.“ Jakmile do kufru naskládám tašky, nepatrně se mi uleví. Ten pocit však netrvá dlouho. V okýnku zahlédnu svůj obličej. Pod světle modrými očima mám takové kruhy, že by se po nich dalo jezdit rallye, a dlouhé černé vlasy je ještě zvýrazňují. To ale bohužel není ten největší kámen úrazu. Nejhorší je můj výraz. Kombinace strachu, vzrušení,

obav a nadšení mi na tváři vykouzlí poněkud šílenou grimasu. Se zaskřípáním otevřu dveře u řidiče.

„Co to bylo?“ zeptá se Brinna.

„Nastupuju do auta.“

„Hele, a seš si jistá, že tě tam ten vrak doveze?“ nadhodí a nespokojeně mlaskne. Potlačím záupnění. Pokaždé když přijde řeč na mé auto, nemůže si odpustit rýpnutí. Já vím, že můj chevrolet je starší než já, ale pořád dobře slouží.

„Na to, že je pět hodin ráno, jsi nějak vtipná,“ utrousím.

„Když nejdeš spát, nepřijde ti, že je tak brzy.“

„Brinno, neříkej mi, že Emily bude řídit, když celou noc nespala.“

Do hlasu se mi vkrade starostlivost. Je jedno, kolik Sabrině je. Pro mě už navždy bude mou malou sestřičkou, která nosí srdce na dlani.

„Klid, mami,“ odfrkne si. „Poveze nás její táta. Má tam cestu.“

„Nezapomeň se mi ozvat, až tam dojedete.“

„A ty mně taky! Do Ashbournu to nejsou ani dvě hodiny cesty. Nejpozději v osm ráno chci mít zprávu, že jsi tam. A fotky! Spoustu fotek! Jsem zvědavá, jaký to tam na tebe udělá dojem!“ zapiští jako malá a já se neubráním úsměvu.

Taky jsem na Ashbourne zvědavá. Znáám ho jenom z fotek a vyprávění. Je to maloměsto, které víceméně žije z turismu a je opředené legendami. Z toho, co jsem zahlédla na internetu, jsem měla dojem, jako kdyby tam neustále měli Halloween. Bylo to zajímavé. A přesně to teď v životě potřebuji. Výkyv. Něco, co mě vytrhne z cyklu práce–vaření–úklid.

Kromě toho mě sem láká ale ještě něco. Respektive někdo, ale to jsem nikomu neprozradila. Ani sestře. Stejně to není důležité. Chci ho jen vidět. To přece nikdo nemusí vědět, ne?

„Však to sama uvidíš, až se za mnou přijedeš podívat,“ poukážu na její slib, že se tam koncem července ukáže. Dokonce jsem jí už zarezervovala pokoj v penzionu, kde budu pracovat. Uděláme si

krásný prodloužený víkend. Náš poslední společný čas předtím, než po hlavě skočíme do další etapy našich životů.

„Ségra, fotky! A nechci jen krajinky. Já vím, jak moc to tam je pěkný, ale kdybys pro mě vyfotila nějakýho fešáka na koni, vůbec bych se nezlobila.“

„Moc se díváš na filmy,“ upozorním ji už poněkolikáté. Jakmile se dozvěděla, že pojedu do Ashbournu, okamžitě si všechno o tomhle zapadákově vygooglila.

Ashbourne je městečko s necelými pěti tisíci obyvateli, ztracené mezi zelenými kopci. Leží v mírném údolí, kde se ranní mlha drží déle, než je slušné. Všude kolem něj se louky vlní jako moře a pastviny jsou plné krav a koní. Kolem města jsou ranče a na jeden z nich právě teď mířím. Z obrázků to působilo tak kouzelně, až jsem pojala podezření, že je to fotomontáž.

„Kazíš zábavu!“ obviní mě.

„Jo, protože sedím v autě u činžáku a chystám se jet do města, který je proslavený tím, že stojí poblíž osady, kde údajně kdysi upálili čarodějnice.“

Bylo až k neuvěření, jak z téhle legendy dokázali místní lidé dodnes těžít. Průvody, projížďky po nedalekém lese, ve kterém údajně strašili duchové čarodějnic. Do toho strašidelně vyzdobené město a lákadlo na turisty je hotové. Vlastně se nedivím, že té nepěkné historie využili. Lidé se rádi bojí, když je to nemůže skutečně ohrozit. Raději se budou třást hrůzou během noční procházky po hřbitově nebo při sledování hororů. Je mnohem snazší převést svůj strach na něco iracionálního a nemyslet na to, co je ve skutečnosti doopravdy děs.

„Však to je bomba!“ zaraduje se Brinna.

„Ty upálený ženský by s tebou nesouhlasily.“

„Bla bla bla... už konečně nastartuj! Nebo snad čekáš, až se Roy vzbudí?“ popořene mě zákeřně.

„Fajn, už jedu. Zavolám ti, až dorazím.“

„Budu se těšit. A kdyby se tě ten vrak rozhodl nechat v půli cesty, pamatuj si, že jsem ti to říkala,“ uchechtne se a zavěsí.

Naposledy se rozhlédnu po liduprázdné ulici a nastartuji.

To zvládnou.

V minulosti jsem zvládla větší problémy, takže nějaký Ashbourne mě nerozhodí.

Ačkoliv je pravda, že pro nový začátek jsem si mohla vybrat nějaké normálnější místo.

ABIGAIL

V jedu do centra městečka. Pomalu sundám nohu z plynu a opatrně zajedu ke krajnici. Auto tiše zarachotí, jako kdyby i ono potřebovalo chvilku na to, aby se rozhlédlo.

Už samotná cesta sem byla jako vystřižená z pohlednice – i když zatažená obloha vyhrožovala pořádným lijákem. Krajina se vlnila v měkkých křivkách, pastviny přecházely v háje, které se ztrácely v dálce, a mezi nimi se mihotaly lesy. Na loukách se pásly krávy, u dřevěných plotů postávali koně a sem tam jsem minula zaparkovaný traktor.

Není to poprvé, co jsem na nějakém maloměstě, ale Ashbourne má zvláštní kouzlo. Líbí se mi, i když jsem ho ještě ani neviděla celý. Nejspíš to je tím, že tohle městečko má opravdu atmosféru, to se už jen tak nevidí.

Ta je přítomná i na čtvercovém náměstí se starou kamennou fontánou uprostřed, kterou lemují nízké budovy. Některé domy jsou cihlové, jiné ze světlého dřeva, s verandami a vývěsními štíty, které se lehce houpají ve větru. Fasády jsou natřené pastelovými barvami – převládá starorůžová, slonová kost nebo zašedlá zelená.

A všemu samozřejmě vévodí halloweenská výzdoba. V každé výloze je něco, co odkazuje na „strašidelnou“ historii města. Ve výloze kavárny je figurína čarodějnice, která v jedné ruce drží sušené bylinky a v druhé pergamen. Zamžourám na zažloutlý papír. Z dálky text nedokážu přečíst. Na vývěsním štítu zdobeném stromy a plameny stojí: kavárna U Černé kočky. Venku před výlohou je posezení,

obsazený je ale jen jeden stůl. Dva postarší muži u něj hrají šachy. Zdají se být tak zapálení do hry a ztracení ve svém světě, že působí jako další rekvizita.

Znovu očima přejedu po okolí, a když mi dojde, co mi na tomhle prostředí přijde povědomé, pousměje se. Tohle město zkrátka vypadá, jako kdyby *Stars Hollow mělo rande s Bon Temps* a z vášnivé noci vznikl Ashbourne. Klidně by se tady v noci mohli procházet upíři nebo by mi starosta se zářivým úsměvem mohl přinést brožurku a pozvat mě na zasedání městské rady.

Všechny strach, nejistota a obavy, které mi dělaly celou cestu sem společnost, ustupovaly do pozadí pod přívalem nových dojmů. Tohle byl dobrý krok. Cítím to v kostech. Líbí se mi, jak je to tady všedně nevšední.

Bylo dobře, že mi Jessica o nabídce práce v tomhle městě řekla. Vsadím se, že teď se za svoji prořízlou pusou proklíná. Dělaly jsme spolu u *Clearline Logistics*. Měly jsme na starosti zpracování dat a teď, když jsem odešla, bude si muset zaučit někoho nového. Vlastně mi o tom řekla jen ze srandy. Věděla, že jsem v práci nespokojená a hledám něco nového, ale vážně ji nenapadlo, že by mě mohlo zaujmout něco takového. Předpokládala, že budu chtít zůstat ve Springfieldu.

Popravdě jsem nevěřila, že se mi někdo ozve zpátky. Když mi paní Coltraneová, majitelka ranče, zavolala, bylo to jako znamení. Tři roky jsem přemýšlela o tom, že se do Ashbournu podívám, a tohle bylo to správné nakopnutí.

Marianne Coltraneová na mě působila jako dobrosrdečná ženská, která se ale s ničím nemaže. Šla přímo k věci a všechno mi popsala tak, jak to je. Bez příkras. Nemusela mi říkat, jak je práce s lidmi na recepci náročná a že občas člověk musí spolknout hodně urážek. Dělala jsem s lidmi řadu let. Vím, co to je zápasit s touhou přeskočit pult a umlátit zákazníka plechovkou coly. Po maturitě jsem dělala v McDonaldu. Byla jsem zvyklá v sobě dusit vražedné touhy. Stejně

tak mi nemusela popisovat život na maloměstě a ranči. Nevyrůstala jsem sice na venkově, přesto si nějaké věci dokážu domyslet.

Docela mě však překvapilo, když se mě neptala na mé pracovní zkušenosti. Ano, poslala jsem jí je v životopise, ale i tak jsem předpokládala, že se o nich bude chtít dozvědět víc. Jenomže paní Coltraneová se ptala na *mě*. Na mé záliby, rodinu, na to, co mám ráda. Zkrátka něco uvnitř mě se po rozhovoru s ní tetelilo radostí, a kdyby mě nakonec nepřijala, hodně by mě to mrzelo.

Vyfoťím muže hrající šachy a pošlu to Sabrině.

Abigail Bennetová: Tady máš ty svoje frajery. Bohužel jsem je nezastihla na koni.

V okamžiku, kdy zprávu odešlu, na čelní sklo dopadne první kapka. S úsměvem vzhlédnu k nebi. Miluji déšť! Jako malá jsem jednou vyběhla ven před čínžák, abych si ho vychutnala plnými doušky. Máma mě samozřejmě okamžitě odtáhla zpátky. Nedokázala ocenit jeho vůni a to, co s sebou nese.

Ranč Coltraneových je tři míle za městem. Nejspíš bych měla vyjet, ať mě nezastihne pořádný slejvák. Aspoň nebude takové dusno. Letošní konec června se nesl ve znamení vysokých teplot a já nejsem zrovna fanynkou veder. Navíc se vždycky na sluníčku spálím a vypadám jako vařený humr.

Moc se mi odtud nechtělo. Dala bych si kafe. A mám takové podezření, že v téhle kavárně budou i dobré zákusky.

„Přišel jsem z práce dřív a upekl ti dort,“ přivítá mě vesele Liam a udělá krok dozadu, abych kolem něj mohla projít. Krásná vůně linoucí se bytem a jeho široký úsměv mi málem podlomí kolena.

Ta vzpomínka přijde nečekaně a zasáhne mě víc, než bych chtěla. Vztekle semknu rty a vyjedu.

Podělaný Liam. Šest let vztahu a k čemu? K tomu, abych se dozvěděla, že jsem spíš kamarádka než přítelkyně a že ho už nepřitahuji?

Ano, mám širší boky a větší zadek. Vzhledem k tomu, že nejsem na ženu zrovna malá, můžu opravdu působit dost robustně. Přesto jsem si myslela, že se mužům mé křivky líbí. Jenomže od našeho rozchodu... kdo o mě zavadil pohledem? Jinak. Kdo o mě zavadil pohledem dvakrát?

Pomyšlení na mé dvě jednorázovky mi sevře žaludek. Určitě jsem chtěla něco víc, jenomže ani jeden z nich se mi už neozval. Nevím, jestli jsem tak špatná v posteli, nebo zkrátka nudná. Třeba jsem prostě *kamarádka*. Ten typ holky, se kterou se kluci kamarádí, ale na vztah nebo dlouhodobé radovánky si najdou nějakou jinou.

Liam byl můj první kluk a já si naivně myslela, že bude i poslední. Dokud mě minulý rok v březnu nepozval k sobě na snídani, netušila jsem, že mu připadáme „přechození“. Ano, přesně takhle to řekl.

Šlápnu na plyn, jako kdyby mě můj starý chevrolet mohl odvézt ze spárů minulosti. Na rohu náměstí minu sloup, na kterém je dřevěná cedule s vyrytým nápisem:

ASHBOURNE — OSADA POPELA
ZALOŽENO 1822

To mě přiměje soustředit se na současnost. Nový začátek. Proto tady přece jsem. Ne abych vytahovala kostlivce ze skříně. Bůhví, že mé rodinné zázemí a milostný život by občany Ashbournu vyděsily víc než čarodějnice a kletby.

Jakmile vyjedu z města, naplno se rozprší. Skrze provazce deště zahlédnu dřevěné ploty, za kterými se rozprostírají pastviny. Určitě se na nich pasou i koně nebo krávy. Je to tak jiné než ve Springfieldu. Ještě víc pootevřu okénko, abych si vychutnala čerstvý vzduch. Spokojeně se nadechnu.

Pak se ale ozve divný zvuk a úsměv mi zmrzne na rtech. Auto nadskočí a pak se začne houpat.

„Ale ne. Ne!“ zavýji, protože moc dobře vím, o co jde. Zajedu ke krajnici. „Do prdele. Tohle se může stát jenom mně!“ zasyčím podrážděně. Píchla jsem. To bohužel není všechno, co mi dojde. Uvědomím si, že když jsem před dvěma lety píchla poprvé, nedala jsem do auta rezervu.

Proč?

Protože jsem zapomněla! Navíc... sakra, kolikrát lidé za život píchnou?

Naštvaně vylezu ven a jdu zkontrolovat škody. Liják mě okamžitě zkropí od hlavy až k patě. Studené kapky mě příjemně osvěží. Je mi jedno, že se mi dlouhé černé vlasy lepí na záda a v teniskách se mi začíná dělat bazének. Dočvachtám až k zadnímu kolu, abych si na vlastní oči ověřila to, co už vím.

Je to v pytlí. Tohle není jen malá díra, jinak by se pneumatika nevyfoukla tak rychle.

Uchechtnu se do dlaně.

Samozřejmě že se něco musí pokazit! To by nebyl život, kdyby nás nenakopl do zadku, když to nejméně čekáme.

No co, je to jenom kolo. Nemá cenu volat odtahovku. Ranč bude tak míli odtud. Do dvaceti minut jsem tam. Musím to brát pozitivně. Aspoň ze sebe cestou na ranč smyji pach potu, který na mně ulpěl po cestě. Což mi připomíná, že bych měla opravit i klimatizaci. *Abby, ty jednou někde zapomeň i hlavu*, rozezní se mi v mysli slova mámy.

Má pravdu. Strašně zapomínám. Co si nenapišu, nevím.

Vypnu motor, vezmu kabelku, svážu si vlasy do drdolu, zamknu a vydám se na cestu. Tenisky se mi boří do hlíny nasáklé deštěm. Krajnice je bahnitá, ale nechce se mi jít po úzké silnici. Cestou jsem minula několik aut a nemám v plánu nechat se přejet. To by mi vážně zkazilo den a já si navzdory situaci tuhle neplánovanou vycházku užívám. Možná mi ze života s mojí mámou a jejími partnery přeskočilo, aniž bych si toho všimla.

Nejspíš jsem svými myšlenkami někoho přivolala, protože kolem mě projede auto. Najede do kaluže a pěkně mě ohodí.

„Hej!“ vykřiknu popuzeně, protože zrovna v ten okamžik šlápnu do bahnité díry a zasekne se mi v ní noha. Ty boty jsou nové! V zápalu vzteku zvednu ruku a ukážu na černý pick-up prostředníček. Bahno se mi lepí na šaty i odhalenou kůži. Fakt super! Až dojdu na ranč, budu vypadat jako jedno z jejich prasat. Třeba když zachrochtám, zavřou mě k nim do výběhu.

Chci se svému vlastnímu vtipu zasmát, jenomže pick-up zastaví a úsměv mi zamrzne na rtech. Přece ten, kdo sedí za volantem, nemohl vidět, že ho dost výmluvným gestem posílám do patřičných míst?! Rozpaky zkoprním.

Auto začne couvat.

Teprve když je kousek ode mě, všimnu si nápisu na jeho boku. *Šerifský úřad okresu Ashbourne*. Tak to vypadá, že jsem před malou chvílí vyfakovala šerifa. Skvělé. Pokud mě viděl, udělám výborný první dojem.

Šerif vyleze ven a narovná se.

V ten okamžik mě sarkasmus přejde.

3. KAPITOLA

ABIGAIL

Je zřejmé, že Sabrina není jediná, kdo se moc dívá na filmy a seriály, protože doposud jsem si šerifa na maloměstě představovala jako menšího, podsaditého muže s knírkem a kloboukem. Jenomže tenhle šerif je všechno, jen ne malý a obtloustlý. Dokonce ani nemá pověstný klobouk. Trochu mě to zklame.

Jakmile mi dojde, jakým směrem se ubírají mé myšlenky, nepatříčně se uchechtnu a jeho zamračený výraz se ještě víc prohloubí. Kráčí ke mně dlouhými, sebevědomými kroky. Nemůžu si nevšimnout, jak je statný. Déšť už mu stihl promočit olivově zelenou košili s krátkými rukávy, pod kterou se rýsují svaly.

Na sucho polknu a nejistě vzhlednu k jeho tváři. Má moc ostré rysy a široké lícní kosti, abych ji mohla nazvat vyloženě krásnou. Přesto mi srdce při pohledu do tmavě zelených očí vynechá úder. Nevím, jestli to je jejich uhrančivou barvou, nebo tím, že mi jimi přejíždí po těle tím nejvíc zneklidňujícím způsobem. Pod jeho drobnohledem se zachvěji a pocítím touhu od něj poodstoupit. Pořád se kaboní a to mě znervózní do takové míry, že vyřknu první slova, co mě napadnou.

„Viděl jste to, co?“ vyhrknu bez rozmyslu a v duchu prokleji svou vlastnost žvanit, když jsem z někoho v rozpacích. A bůhví, že já z tohoto chlapa v rozpacích jsem. Pouhý pohled na něj mi vhánil srdce až do krku.

„Dalo se to z vašeho postoje a napřažené ruky vydedukovat,“ oduší hlubokým hlasem.

Spěšně od něj odtrhnu zrak, protože si uvědomím, že na něj zírám moc dlouho a provádím stejný průzkum jako před chvílí on. Do tváří se mi vlije červeň. Nejsem zvyklá na takovou pozornost. Sakra. Rozpačitě se od něj odvrátím a trhnu nohou, abych osvobodila tenisku z bahna.

„Nemyslela jsem to nijak zle. Jen jsem v ten okamžik šlápla do díry. A taky jsem nečekala, že zastavíte. Vážně na potkání neukazuju na šerify sprostá gesta. Nebo na kohokoliv.“

Proč mě nezastaví? Každý normální člověk by se pokusil moje rozpaky zmírnit. On ne. Zarytě mlčí. Skousnu si ret a opět na něj pohlédnu. Kolem krásných očí má nepatrný vějíř vrásek. To mě přiměje prohlédnout si ho ještě jednou. Vypadá na čtyřicet, jenomže když se pořád mračí, nedá se to dobře odhadnout.

„V pořádku. Přiznávám, že jsem si vás všiml, až když bylo pozdě. Jinak bych zastavil hned,“ přeruší konečně můj proud slov a oči mu zabloudí na mé zablácené šaty a nohy. „Ten chevrolet je váš? Stalo se něco?“ Přestože ta otázka zní starostlivě, jeho výraz mi znemožňuje vnímat ho jinak než jako bručouna. Pohled mi mimoděk sjede na jeho přísně semknuté rty, orámované strništěm.

„Píchla jsem. Jdu na ranč,“ ukážu před sebe a zadívám se do dálky. Lije čím dál tím víc. Jsem promáčená a kvůli houstnoucímu dešti musím mhouřit oči, přesto mi neunikne jeho neochvějné držení těla. To jenom zesílí mou nervozitu. Působí jako někdo, komu by se i blesk raději vyhnul, než aby se s ním dostal do křížku.

„Taky tam jedu. Vezmu vás.“

„Ne, to je dobrý. Já se ráda projdu, je krásně.“ Obočí mu nevěřicně poskočí. Dívá se na mě jako na blázna. „Mám děst ráda a aspoň ze mě trochu smyje to bahno. Nebudu vás zdržovat. Akorát bych vám zašpinila auto,“ dodám a vykročím, abych se dostala z blízkosti tohohle chlapa, který nejspíš dostal šerifskou hvězdu jenom proto, že se ho všichni báli. Už na první pohled z něj vyzařuje autorita a něco, co

mě nutí být ve střehu. Možná to je i jeho výškou. Tyčí se uprostřed pastvin jako obr. Jsem na holku vysoká, ale jemu dosahuji sotva po nos.

„Kdybych to udělat nechtěl, nenabízím to,“ zastoupí mi cestu a naruší mi tak osobní prostor. Zatajím dech a ignoruji znepokojivý pocit, který se mi z jeho blízkosti plazí po kůži.

„Vážně se ráda projdu,“ zopakují, protože si nedokážu představit, že bych s ním seděla v jednom autě.

„Pokud si myslíte, že vás tady nechám, tak nevíte nic o nás z maloměsta. My ještě známe způsoby,“ zavrčí už maličko podrážděně a nespokojeně nakrčí čelo. Správně si odvodil, že jsem z většího města. Nevím, co mě prozradilo, a nemám odvahu se ho na to ptát. Kývne směrem k autu a nekompromisním pohledem mi naznačí, ať se konečně pohnu.

„Vážně tam máte cestu?“ Zkousím cokoliv, co by mě vysvobodilo z téhle situace. Nebyla jsem zvyklá na tak... gentlemanské chování. Bože. Tohle slovo bylo v dnešní době už skoro zapomenuté. Cizinci nedělali hezké věci pro jiné cizince. Zejména muži pro ženy. Vždycky v tom byl skrytý motiv. Nejistě po šerifovi střelím očima. Musím maličko zaklonit hlavu, abych na něj viděla.

„Vážně tady na prašných cestách nevraždím turistky,“ pokusí se mě uklidnit. Zjevně se mi nedaří skrýt nervozitu. Nevěřicně zamrkám. Nepředpokládala jsem, že umí i žertovat.

„Uklidnilo by mě to víc, kdybyste se u toho nemračil.“ Vrásky kolem jeho očí se opět prohloubí, jak se ještě víc zakaboní. Zajímaloby mě, jestli to dělá naschvál, nebo je to jeho přirozený výraz. „Nejsem turistka. Jsem tu kvůli práci v penzionu,“ vysvětlím.

Doufala jsem, že by tahle informace mohla prolomit ledy, ale nejspíš se mu tahle novinka nezamlouvá. Zatne čelisti a děšivě se napřímí.

„Nastupte,“ vydechne po chvíli otráveně a vydá se k autu. Zastaví se u dveří spolujezdce a otevře mi je. Nohy mi zdřevění.

Zabodne do mě pohled, který by přiměl ustoupit i Roye, a že je Roy sakra tvrdohlavý mezek. Oči mi bez dovolení putují po jeho ramenou a dlouhých nohou. Tmavé kalhoty má nasáklé vodou. Jenom pevné kožené boty vypadají, že je déšť nijak nepoznamenal. Zato v mých teniskách by si ryby mohly uspořádat party. To mě nakonec donutí udělat krok vpřed.

Místní šerif je znepokojující. A fascinující.

„Jste zdvořile nezdvořilý,“ zamumlám. Jeho pozornost mi rozbuší srdce. Tohle není dobré. Doufala jsem, že nervózní průpovídky si až do příjezdu na ranč odpustím. Naivně jsem věřila, že mě možná vyvede z míry až zítřek, kdy nastoupím do nové práce.

„Pravda,“ zkriví rty a natáhne ke mně ruku. „Gideon Coltrane, místní šerif.“ Bez rozmýšlení mu stisknu dlaň. V krku se mi vytvoří knedlík. Má hrubou, mozolnatou kůži a pevný stisk.

„Abigail Bennetová,“ představím se a předvedu dost nepřesvědčivý úsměv, který dostane skoro až groteskní nádech, jakmile si uvědomím, co vlastně řekl.

Gideon Coltrane. Je nějak příbuzný s Marianne?

Samozřejmě že je! Tohle je docela malé město a pochybuji, že půjde o shodu příjmení. V hlavě si zběsile opakují náš telefonát. Zmínila se o dceři, která žije s manželem a dítětem na ranči, ale neuvědomuji si, že by mluvila o někom dalším.

Nejspíš tam s nimi nežije. Koneckonců už je to dospělý chlap.

Navíc Marianne říkala, že budu moct bydlet u ní, v pokoji pro hosty. U ní... tedy jednotné číslo.

To mě maličko uklidní.

„Můžeme?“ pokyne mi už zase netrpělivě.

Ne.

„Jo. Zkusím vám to tady moc nezablátit.“ Opatrně si nasednu do auta a snažím se nevnímat jeho příjemnou vůni. Jak někdo, kdo na první pohled působí nepříjemně, může tak krásně vonět?

„V pohodě. Nejsem měšťák, takže trochu tý špíny snesu,“ zabručí a zabouchne za mnou dveře silněji, než bylo nutné. Trhnu sebou a užasle sleduji, jak těžkými kroky obchází pick-up.

Vážně nemá rád měšťáky. Naštve mě to. Nemám ráda lidi, kteří mají potřebu všechno generalizovat. Z jeho tónu mám pocit, že mě hodil do jednoho pytle s „těmi fajnovkami z města“.

Proto když si sedne vedle mě, už se mračíme dva.

Mám takový dojem, že nebudeme zrovna na stejné vlně. Nevadí. Stejně se nebudeme vídat každý den.

Nenechám si od takového bručouna zkazit nový začátek. Úkosem na něj pohlédnu. Něco mi říká, že tenhle chlap dokáže zkazit den a ani se nemusí snažit.

4. KAPITOLA

GIDEON

Nešek stál za hovno, a to bylo teprve ráno.
Věděl jsem, komu za své špatné rozpoložení vděčím.
Debbie.

Sevřel jsem volant tak pevně, až mi zbělaly klouby.

Byl jsem zpátky v Ashbournu tři roky.

Tři roky, kdy jsem se snažil utřídit si myšlenky a nemyslet na to, co se stalo v Chicagu. Na to, co všechno mi tohle město vzalo a koho ze mě zformovalo.

Konečně jsem dospěl do bodu, kdy chci vztah. Stálost. Mít se ke komu vracet domů – a tím nemyslím k mámě, ale k partnerce.

Hloupě jsem si myslel, že tohle rozhodnutí je přelom.

Nebyl.

Skutečný přelom nastane, až najdu ženu, se kterou mi bude dobře a budu si s ní rozumět. Začínám mít dojem, že ten okamžik nikdy nenastane. Moderní doba vztahům nepřeje. Lidi se nechtějí vázat a pojem „vztah“ už nemá tak jasné obrysy jako kdysi... Ale sakra! Je mi třicet osm a hledám si partnerku ve svém věku!

Copak jsme nebyli vychováváni v tom samém?

Do prdele, vždyť Debbie tady taky vyrůstala a byla jen o rok mladší. Měla dokonce i osmiletou dceru. Myslel jsem si, že bude vyspělejší, byla docela milá.

Jenomže dneska u snídaně se zase chovala jako náctiletá holka. Řekla, že se nechce vázat, a naprosto ignorovala můj pohled, kterým jsem snad dost jasně dával najevo, aby se po mně v bistru neplazila,

jinak jí řeknu něco, co ji beztak rozpláče. Byla docela plačka. Taký věděla, jak nemám rád, když mě osahává na veřejnosti – a tím myslím dost intimně. Připadal jsem si kvůli tomu jako puberták.

A ty řeči během toho, co jsme jedli?

Chci, abys mi ojel mušličku tak, že ji nepoznám.

Stačilo si na to jenom vzpomenout a moje varlata se chtěla stáhnout zpátky do útrob. Neměl jsem sex půl roku, ještě před touhle schůzkou jsem si říkal, že bychom si mohli užít. Ale tahle slova rozehnala krev všude, jen ne do mého ptáka.

Zato holka vedle mě...

Stiskl jsem rty a dál sledoval cestu před sebou. Pokud se teď byt jen koutkem oka podívám na její modré, mokré šaty, které kopírují ženské křivky, postaví se mi, přestože Abigail Bennetová byla zvláštní.

Když jsem ji zahlédl u krajnice, nevěřil jsem svým očím. Prvně jsem ji neviděl. Byl jsem ztracený ve vzpomínkách a frustraci z toho, že jsem doma zapomněl služební mobil. Teprve až když jsem najel do díry a podvozek se zhoupl, vrátilo mě to zpátky do přítomnosti.

Stála tam a v dost jasném gestu mi dávala najevo, co si o mně myslí. Její podráždění dolehlo až ke mně. Chvilí mi trvalo, než jsem se vzpamatoval.

Byla jako svůdný přízrak.

Kdyby se jí tohle stalo ve velkém městě, nemuselo by to dopadnout dobře. Bůhví kdo by jí zastavil. Z její strany byla hloupost vydat se sama pěšky k ranči. Navíc v dešti. Její chování by mě našťvalo daleko víc, kdybych neměl moc práce s pozorováním jí samotné.

Měnila výrazy tak často, až jsem pojal podezření, že je schizofrenička. Vztek střídal úsměv, ten následně strach a obavy, potom zase pobavení.

Kvůli mokrým šatům a jejímu chování jsem úplně zapomněl na správné způsoby. Na moji obranu... každý chlap by na ně zapomněl. Nemůžete se dívat na oblíny nader a úžasné boky, které vás

přímo vybízí k tomu, abyste je chytili, a přitom myslet na takovou triviálnost, jako je se představit. Chvilí jsem se bál, že si všimla, jak na ni zírám. Naštěstí byla moc roztržitá na to, aby to zaregistrovala.

„Proč to otáčíte?“ vyjekla zmateně.

„Vracíme se k vašemu autu pro věci. Přece nechcete zůstat v mokřém oblečení,“ ucedil jsem s očima upřenýma na cestu.

„Aha, děkuju.“ Cítil jsem na tváři její udivený pohled. Přestože se jednalo o pěkné gesto, pronesl jsem ho dost ostře. Sakra. Pitomé bradavky. Přísahal bych, že mě skrze tu tenkou látku vyzývají, ať se na ně podívám.

„Odkud jste?“ prolomil jsem po chvílce mlčení ticho. Atmosféra v autě by se dala krájet. Neudělal jsem na ni dobrý dojem. Věděl jsem to i bez jejího nesouhlasného výrazu. Odjakživa se mi nálada odrážela v obličeji a věkem se to jenom zhoršovalo. Během výslechů nebo v terénu, když jsem ještě dělal na protidrogovém, jsem dokázal svoji mimiku ovládnout, ale vyčerpávalo mě to. Zkrátka pokud jsem byl ve špatném rozpoložení, všichni to hned poznali. Poslední dobou to bylo dost často. Mohly za to jak mé neúspěšné pokusy u žen, tak události v Chicagu. A vlastně celkově můj pobyt ve větrném městě.

„Ze Springfieldu,“ odpověděla, aniž by na mě pohlédla. Zněla klidně. Prozrazoval ji jenom její dech. Dýchala mělce, jako by se bála, že jí z pusy vyletí něco, čeho bude litovat.

„Jste mladá,“ prohodil jsem. Diskutoval jsem s mámou o přijetí nové pomocné síly dlouho. Chtěla tady novou krev. Takovou, která tady nevyrůstala. Většině místních už zdejší legendy lezly na nervy a moc se jim nechtělo pracovat v našem penzionu. Bylo jen otázkou času, než přijme nějakého cizáka.

Mluvila o někom se zkušenostmi. O někom, kdo čekal, až nějaká Sabrina půjde na vysokou a ona bude moct opustit město. Měl jsem mámu poslouchat pořádně. Vyvodil jsem si, že Sabrina je něčí dcera a já tak budu na recepci vídat ženu, která je ještě o něco starší než já.

Nebyl jsem připravený na... holku.

Holku s modrýma očima, které působily dojmem, že vidí až do duše. Uprostřed polí za vydatného deště vypadala jako skutečný duch.

„Pardon, že nestojím jednou nohou v hrobě,“ vypálila bez zaváhání a bojovně zvedla bradu. Na rty se mi vkradl úsměv. Obvykle lidi věčně špatnou náladou zastraším. Abigail se očividně nedá jen tak vyplašit. I když působila roztěkaně, bylo to roztomilé.

Ona byla roztomilá.

Kulatější obličej s drobným nosem a velkýma zářícíma očima byl okouzlující. Neměla make-up. Líbilo se mi to. V dnešní době mají ženy tendenci skrývat svoji přirozenou krásu, aniž by tušily, že tím víc lžou samy sobě než mužům.

Vypadala tak strašně mladě. Na jazyk se mi hrnula otázka ohledně věku, jenomže jsem nebyl idiot. Zeptat se ženské, kolik jí je, bylo stejně šilené jako skočit do výběhu k rozzuřeným býkům.

Tak jsem udělal to, u čeho jsem měl jistotu, že to nepodělám.

Mlčel jsem.

Cesta byla nekonečná. Napětí zhoustlo do takové míry, až jsem zvažoval, jestli přece jen nebude lepší o něčem mluvit. Naštěstí jsme už přijížděli k ranči. Abigail se široce usmála a naklonila se k palubovce, aby si scénérii před sebou pořádně prohlédla.

Nejbliž k příjezdové cestě stál penzion. Světlá budova s verandou, která podle mámy dodávala ranči šarm. Pár hostů už posedávalo u stolů, popíjeli kávu a pozorovali, jak prší. Za penzionem se zvedal hlavní dům. Můj domov. A taky mámin. Napravo od něj byl menší domek, kde bydlela má mladší sestra Rachel se svojí rodinou – manželem Jamesem a synem Willem. Vlevo se táhla dlouhá hnědá stodola, o kus dál byly stáje a za nimi už se rozbíhaly ohrady. Pár koní se drželo pod přístřeškem.

Ranč Spálená stezka.

Nesnášel jsem ten název. Stejně jako jsem nemusel celou naši rádobu temnou historií a všechen ten rozruch. Vyrůstat ve městě jako Ashbourne bylo úžasné. Do doby, než vám dospělost zaklepala na dveře a vy jste si všimli, jak je tohle město kýčovitě. Turistům to tak nepřípadalo. Viděli jenom tu nevšednost. Mně to drásalo nervy. Všechny ty městské akce, tradice... bylo to k zbláznění. A pořád dokola.

Abigail byla nadšená. Rozhlížela se po ranči, jako kdybych ji dovezl do Disneylandu, a ne na zapadlý ranč uprostřed pastvin a lesů.

Jel jsem rovnou k našemu domu a doufal, že máma bude doma, že nešla pomoci Rachel do penzionu. Rád bych jí tuhle schizofrenní katastrofu předal a jel na stanici, protože to, co se nepovedlo Debbie, se úspěšně dařilo Abigail. V dolní části zad se mi usadilo nebezpečné teplo a měl jsem takové podezření, že pokud se mi znovu naskytne výhled na její tělo v mokrých šatech, to teplo se přelije ještě někam úplně jinam.

„Jsme tady,“ oznámil jsem zcela zbytečně.

„Je to tady moc hezký,“ vydechla užasle Abigail a poprvé od okamžiku, kdy jsme nasedli do auta, se na mě usmála. Plné rty, roztáhnuté do upřímného úsměvu, mě rozhodily. Prudce jsem otevřel dveře a vystoupil.

Děšť mě maličko zchladil. Díkybohu mě máma zahlédla přijíždět a vyběhla nás přivítat.

„Ach, copak se stalo?“ zděsila se, jakmile uviděla Abigail, která už stála vedle auta a všechno si se zájmem prohlížela. Liják jí asi vážně vůbec nevadil. Zato mně při vzpomínce na to, jak jsem jako idiot stál na dešti a čekal, až se slečinka rozhodne nastoupit, zabublala krev v žilách.

„Dobrý ráno, píchla jsem a pan Coltrane mě přivezl,“ zasvětila ji do situace. Z jejích úst znělo „pan Coltrane“ znepokojivě. Znepokojivě dobře. Blbá Debbie. Kdyby se nechovala jako slepice, nebyl bych sexuálně frustrovaný.

„Moc ráda tě osobně poznávám, Abby!“ spráskla nadšeně ruce máma a chvátala ji přivítat. „A jakýpak ,pan Coltrane‘? To je můj syn Gideon. Budeme spolu všichni chvíli bydlet pod jednou střechou, takže formality stranou. Že ano, Gideone?“ stočila na mě máma všeříkající pohled.

Abigail zbledla a nebyla jediná. Dokud to máma nevyslovila, neuvědomil jsem si to. Z pokoje recepční jsme během podzimu udělali jednolůžkový pokoj pro hosty. Kdyby nebyla kapacita penzionu plná, mohla by ten pokoj využít. Bohužel jsme měli až do půlky září obsazeno.

Úžasné.

Nesnáším narušení soukromí.

A už vůbec ne, když ho bude narušovat mladá městská holka, která beztak neví, co chce. Proč by taky jinak přijela sem?

Vzhlédl jsem k nebi. Špatné počasí bylo dneska můj nejmenší problém.

ABIGAIL

To je Mercy Haleová!“ vykřikne za mnou nějaké dítě tak nahlas, až nadskočím a málem upustím talíř na zem.

„Willame Abbote, co jsem ti říkala o vítání hostů?“ mlaskne nespokojeně Gideonova máma a upře hnědé oči někam za mě. Otočím se a spatřím malého kluka, jak na mě zírá s pusou dokořán a nevěřicně na mě ukazuje prstem.

„Babi, ale –“

„Žádné ale,“ napomene ho Marianne. Je oproti Gideonovi malá, ale když se naštve, jde z ní daleko větší strach. Hned jak jsem ji uviděla stát ve dveřích, bylo mi jasné, že si doma umí zjednat pořádek. Zároveň to však byla velmi usměvavá žena, se kterou mi bylo téměř okamžitě příjemně. Na rozdíl od svého syna mě nenechala topit se v rozpacích.

„Ahoj, jsem Will,“ vypískne. „Mamka přijde za chvíli,“ obrátí svoji pozornost na babičku, přičemž po mně pořád nenápadně pokukuje.

„Ahoj, já jsem Abby,“ představím se a konečně položím talíř s pečenými brambory na stůl. Marianne byla tak hodná a pozvala mě na oběd. No, pozvala... nějak mi nedala příležitost odmítnout. Trvala na tom, že až si vybalím a zkulturním se, mám se k ní přidat, ať se trochu poznáme.

Popravdě bych nejraději poobědvala někde sama, protože tady na mě bylo moc nových vjemů.

A zjištění.

Oznámení, že budu bydlet v jednom domě s šerifem, mě zaskočilo. Mírně řečeno. Nedovedu si představit, jak spolu žijeme v jednom

baráku. Huř. Na stejném patře. Marianne se mě snažila uklidnit. Prý se nemusím bát ztráty soukromí, protože ona má pokoj dole a Gideon doma moc času netráví. Ale pochybuji, že zvládnou relaxovat, když budu vědět, že je poblíž. Zejména v noci. Lehce potřesu hlavou, abych z ní vyhnala představu Gideona ležícího v posteli. Marně. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc se mi zdá, že v domě cítím stejnou vůni jako v autě. Je všude. Jako tichý stín.

Poté, co mě vysadil na ranči, jsme si ještě narychlo potykali a následně beze slova odjel. Nejspíš jeho chování nebylo neobvyklé, protože Marianne nad jeho mlčenlivostí jen protočila oči a prohodila něco ve smyslu „ten má zase náladu“.

„To je syn Rachel, mé dcery. Bydlí s manželem Jamesem v tom domě za námi,“ prozradí mi Marianne a pokyne mi, ať si sednu.

„Je to tady vážně krásný,“ řeknu upřímně a znovu se zběžně rozhlédnu po jídelně spojené s obývacím. Voní to tady po dřevě a kávě. Stěny jsou obložené tmavším dřevem, a ačkoliv masivní nábytek vypadá staře, jde vidět, že se o něj starají. Podlaha čas od času zapraská pod nohama, jako kdyby sama komentovala každý krok. Z rohu se ozývá tikání hodin a z kuchyně k nám doléhá bublání myčky.

Je to tady vážně útulné.

Už když jsme sem přijeli, bylo mi jasné, že dvoupatrový dům s verandou a šikmou střechou nebude jen tak nějaké obydlí, ale skutečný domov.

„Děkuji, i když musím připustit, že jak stárnu, trochu proklínám velikost domu. Někdy si říkám, že menší domeček by byl lepší. Menší plocha na uklízení,“ přiznává Marianne.

„Abby, vypadáš úplně jako Mercy,“ vpadne do rozhovoru Will a usadí se na židli naproti mně. Modrýma očima užasle zkoumá mé vlasy.

„Kdo je Mercy?“ To jméno je mi povědomé.

„Přece naše první čarodějnice! Máš taky takový divoký vlasy a světlý oči!“ začne mi horlivě vysvětlovat. Páni. Nevypadám teda zrovna reprezentativně, hlavně poté, co jsem si rozpustila dlouhé černé vlasy, aby mi uschly, přesto si myslím, že do čarodějnice mám ještě daleko.

„Hm,“ protáhne významně Marianne a zamyšleně nakloní hlavu na stranu.

„Jsem tu!“ ozve se zničehonic za mnou. Než se stihnu nadechnout k otázce, do jídelny se přiiítí hnědovlasá žena s úsměvem od ucha k uchu. Nemusím se ptát, kdo to je. Má nejen stejné vlasy a oči jako Marianne, ale i měkké rysy. Je docela vysoká – dokonce vyšší než já. „Ahoj, ty musíš být Abby! Moc ráda tě poznávám. Jsem Rachel,“ přiskočí ke mně a energicky mi potřese rukou.

„Ahoj,“ vydoluji ze sebe. Rachel je doslova ztělesněné nadšení. Její radost mě málem smete ze židle. Když obchází stůl, pohupuje u toho boky v rytmu, který slyší jen ona.

„Že vypadá jako čarodějnice?“ chce se s mámou podělit o svůj objev Will.

„Ještě tě musíme naučit mluvit se ženami,“ povzdechne si Rachel. „Takhle tě žádná holka nebude chtít.“

„Holky jsou trapný,“ zafuní.

„Doufám, že ti tohle přesvědčení ještě dlouho vydrží.“

„Vydrží!“ dušuje se Will.

„To si povíme za pár let. Teď tady máme hosta,“ utne jeho další slova Rachel. „Prý tě sem dovezl brácha,“ usměje se pokřiveně. Chová se tak uvolněně a nenuceně, jako kdyby mě už aspoň od vidění znala. Taky bych to chtěla umět. Být tak přirozená a spontánní. Jenže jakmile jsem s cizími lidmi, hrdlo se mi sevře a začnu se chovat strojeně. Můžou za to mé dosavadní zkušenosti. Prostě mi připadá, že ze mě mají ostatní divný pocit. Podle Sabriny za to může můj smysl pro humor a cynismus – podle ní ho mám v sobě jen špetku, ale mám

dar ho ukazovat v těch nejnevhodnějších situacích. Zkrátka potřebuji čas, než se začnu chovat uvolněně. Nebo dva panáky tequily.

„Jo,“ odpovím co nejneutrálněji. Nejspíš se mi podráždění vplíží do tváře, protože teď už se vyloženě culí.

„Miláček, že?“

„Rachel,“ zabručí Marianne.

„No co? Mám pravdu! Poslední dva týdny je na ránu mezi očmi.“

„Víš, co se blíží... Tohle u oběda řešit nebudeme,“ dodá neoblomným tónem Marianne a položí před Willa talíř.

„Bylo od něj milý, že mě odvezl.“

„Gideon je moc hodný kluk,“ přikývne spokojeně Marianne. *Kluk.* Málem se rozesměji. Byla jsem s ním sice jenom chvíli a našla bych pro něj hodně slov, ale „kluk“ mezi nimi určitě není.

„Chápu, začínáme jeho dobrými vlastnostmi,“ zakření se Rachel. „Ne, dělám si srandu. Gideon je v pohodě, když mu nebudeš kazit jeho nudnou rutinu,“ vysvětlí už s plnou pusou. „Takže ráno před šestou nelez do kuchyně, nesahej na zelený hrnky, u oběda ho nech vždycky nabrat si jako prvního a večer na něj mluv, jen když se netváří jako Hannibal Lecter a –“

„Víš, Abby, kdysi jsem žila v domnění, že mé děti z toho popichování jednou vyrostou,“ skočí jí do toho Marianne.

„Mami, Abby má taky sourozence, takže moc dobře ví, co je to nikdy nekončící škádlení, nemám pravdu?“ zeptá se mě Rachel a mně po jejích slovech zaskočí. „No co? Snad sis nemyslela, že jsme neprobírali, kdo s námi bude bydlet?“ žasne.

S námi? Mluvila o tom Marianne i s Gideonem? Mně připadal překvapený. Očividně čekal někoho jiného. Zabodnou se do mě rovnou tři páry očí. Polije mě horko. V duchu přemýšlím, co všechno jsem Marianne prozradila. Nebylo to nic vyloženě osobního, jenomže i tak... pomýšlení, že Gideon toho o mně ví víc než já o něm, mě naplňuje divným pocitem.

„Gideon působil šokovaně, když zjistil, že budu dělat v penzionu,“ vyslovím nahlas svoji myšlenku.

„To bude tím, že slyší jen to, co chce, a beztak byl duchem mimo. Ty jsi mu o Abby určitě říkala během jeho klidný hodinky, co?“ obrátí se Rachel na svoji mámu.

„Možná,“ pokrčí rameny Marianne.

„Klidný hodinky?“ podívám se.

„To si strejda dává pivo. Někdy mi dá i srknout,“ ztiší spiklenecky hlas Will. „Je to hnus.“

„Willame! Co jsem ti říkala? Máš strejdu takhle večer nechávat na pokoji!“ spustí Rachel. „A co se týče toho pití...“ pokračuje dál, jenomže to už ji nevnímám. Koutkem oka zahlédnu, jak se mi rozsvítí mobil. Zatímco se ji Will snaží přesvědčit, že už je velký chlap jako strejda a táta, přečtu si zprávu. Je od mámy.

Zlatíčko, měla jsi mě vzbudit, než jsi odešla. Chtěla jsem s tebou ještě mluvit. Ashbourne není vhodný místo pro mladou holku, jako jsi ty. A nenechala jsi mi tady peníze na nájem.

Hořce se usklíbnu. Je neuvěřitelné, kolik protichůdných pocitů dokáže zažehnout jednou zprávou. Potěšilo mě, že si tak brzy všimla mého odchodu a zareagovala způsobem, který by se dal považovat za starostlivý. Kdyby nebylo poslední věty, možná by se mi po ní i zastesklo.

Jaké peníze na nájem? Za červen jsem jí zaplatila a od července tam bydlet nebudu, což ona ví. Říkala jsem jí o svých plánech. Jakmile skončí sezóna v Ashbournu, najdu si svůj vlastní byt. Byt, kde bude o prázdninách i Sabrina. Už jí bylo osmnáct, takže může bydlet u mě, aniž by máma mohla vyrukovat s tím, že jako nezletilá musí být s ní.

Abigail Bennetová: Ashbourne je krásný město. Líbí se mi tu. Až budu mít čas, můžeme si zavolat. Nájem za červen mám zaplacený a vzhledem k tomu, že od července bydlím jinde, nevidím důvod, proč ho platit dál.

Bylo mi jasné, proč nechce, abych byla v tomhle konkrétním městě. Nejraději bych na ni víc zatlačila, ale znala jsem ji. Pokud si bude připadat zahnaná do kouta, předvede mi scénu. Mámu vždycky ovládaly emoce. Ty dobré i špatné. Díky ní jsem si připadala milovaná a zároveň nežádoucí.

„Všechno v pořádku?“ zajímá se Marianne.

„Jo, jen píšu mámě, že jsem dojela,“ neřeknu úplnou pravdu a raději odložím mobil, nebo neodolám nutkání a zeptám se, proč nechce, abych byla zrovna tady. Moc by mě zajímala výmluva, kterou by si vymyslela.

„Většinou v pátek večer chodíme k Lottie. To je místní bar na kraji města, kam turisté moc často nezavítají. Je tam dobrá atmosféra i jídlo. Nechceš se přidat?“ navrhně Rachel.

„Chodíme tam jenom my dvě, je to taková naše zasloužená dámská jízda a ve třech by se to určitě líp táhlo,“ vysvětlí Marianne, když se ošiji.

Není to tak, že bych neměla ráda zábavu. Jen potřebuji chvílku na aklimatizování. Noví lidi. Nové prostředí. Nová práce. Odpoledne mi Marianne ukáže penzion, takže i kvantum nových informací. Prostě chci nějaký čas pro sebe, abych se mohla v klidu nadechnout, všechno vstřebat po svém. Potom se moc ráda podívám po okolí a seznámím se s místními.

„Třeba příště? Něco mi říká, že večer budu vyřízená.“

Rachel zklamaně protáhne obličej.

„Já klidně půjdu!“ ozve se nadšeně Will.

„Kdepak. Ty budeš hezky doma s tatínkem,“ oznámí mu jeho máma.

„Děje se něco?“ hlesnu zmateně. Marianne na mě bez přestání zírá a po tváři se jí rozlije zvláštní úsměv.

„Ne, kdepak! Jen mě napadá, jak by sis mohla ještě něco přivydělat, pokud bys chtěla nějaké peníze navíc,“ mrkne na mě Marianne.